

ритѣ ни и учителѣтъ да ни разтърватъ, съ единѣ ритникъ щѣхъ да му пробия корема. На часа ни заобиколиха другитѣ дѣца и почнаха да ме защищаватъ:

Не е истина! не е истина! Прою не е крадецъ.

Азъ напуснахъ игрището и си отидохъ дома съвсѣмъ убитъ и кахърень. Моитѣ хазаи ме питаха, защо жая и азъ съ сълзи имъ разказахъ за неправдата, която нѣкой ми прави.

Мина се така доста врѣме. Сърдцето ми бѣ постоянно наранено. Азъ почнахъ да слабѣя. За разтуха единѣ день излѣзохъ на полето извънграда. Искахъ да разнилея ядоветѣ си покрай рѣката, която тихо строяше бистритѣ си като сълза води. Вѣтърътъ повѣваше клонетѣ на върбитѣ, които се кланѣха надъ водата и се вгледваха въ нея като въ огледало. Широка зелена морава се ширѣше по равнитѣ лжи.

Като вървѣхъ замисленъ, съгледахъ между клонетѣ на една върба нѣщо свито като ржкописъ. Отидохъ, зехъ го и го разгънахъ. Що да видя! Вътрѣ съ едни букви бѣше надраскано: **Прою крадецъ!** Очитѣ ми се примрѣжиха и азъ неволно изтървахъ ржкописа. Грозни и тжжни мисли зеха да се въртятъ изъ главата ми. Ала тъкмо въ това врѣме, като на сънѣ чухъ викъ: „помощъ! тичайте на помощъ!“ Азъ се обърнахъ къмъ рѣката, отъ дѣто идѣше вика, да видя, какво има. Гледамъ въ водата се валя нѣщо. Понеже нашето село е край морето, азъ зная да плавамъ като риба. Веднага се съблѣкохъ и право въ вира, — разбрахъ, че човѣкъ се дави. Азъ трѣбва да го спася. Съ едно хвърлене на око познахъ, че момчето, което се дави, е Менекратъ, който изчезва подъ водата.